

Sygn. akt I Ca 395/17

I Cz 480/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2017 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

Sędziowie SSO Antoni Smus

SSR del. Elżbieta Sadowska-Augustyniak

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z wniosku I. Z. i J. Z.

z udziałem (...) SA z siedzibą w L.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 29 maja 2017 roku, sygnatura akt I Ns 516/14

i zażalenia uczestnika postępowania na punkt 2 wymienionego postanowienia

postanawia:

1. oddalić apelację;
2. oddalić zażalenie;
3. nie obciążać wnioskodawców kosztami postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 172/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 maja 2017 roku Sąd Rejonowy w Łasku oddalił wnioski I. Z. i J. Z. o ustanowienie służebności przesyłu w sprawie z udziałem (...) S.A. w L..

Rozstrzygnięcie Sądu zostało wydane w oparciu o ustalenia i wnioski, których istotne elementy przedstawiają się następująco:

Wnioskodawcy są właścicielami położonych w miejscowości Ł. nieruchomości stanowiących działki nr (...), dla których prowadzone są odpowiednio księgi wieczyste nr (...).

Na obydwu działkach posadowione są urządzenia energetyczne będące własnością uczestnika (...) S.A. w L. w postaci napowietrznej linii średniego napięcia 15 kV.

Przedmiotowa linia istniała co najmniej od 7 lutego 1977 r., kiedy dokonano jej odbioru po kapitalnym remoncie. Wówczas była w gestii Zakładu (...)

(...). W wyniku podziału Centralnego O. Energetycznego i na bazie Zakładu (...), na mocy zarządzenia Ministra Przemysłu nr (...)/ (...)(...) z 16 stycznia 1989 r. utworzono samodzielne przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...).

W wyniku przekształcenia w/wym. przedsiębiorstwa państwowego w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa funkcjonowało ono od 1 września 1993 r. pod firmą Zakład (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. ul. (...).

Następnie doszło do zmiany firmy spółki na (...) S.A.". Ostatecznie spółka została przejęta przez uczestnika - (...) S.A.

Sąd, w oparciu przede wszystkim o art. 305¹ k.c. w zw. art. 49 § 1 k.c. oraz poglądy judykatury dotyczące zasiedzenia przez przedsiębiorstwo państwowe służebności odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu, uznał podniesiony przez uczestnika zarzut zasiedzenia za zasadny i przez to wniosek małżonków Z. podlegał oddaleniu.

Podkreślono, iż (...) przedstawiło protokół odbioru linii średniego napięcia relacji O. datowany na luty 1977 r., który to dokument stanowi pełnowartościowy dowód.

W ocenie Sądu, zgodnym z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania jest przyjęcie, że niezwłocznie po odbiorze linii zaczęła ona być wykorzystywana do przesyłu energii. Nie sposób zakładać, że linia średniego napięcia służąca do przekazywania energii dla szeregu odbiorców była niewykorzystywana. Precyzyjne określenie daty nie jest konieczne i bezpiecznie można założyć, że nastąpiło to w ciągu 1977 r

Tym samym, według Sądu, co najmniej od tego roku (jego końca) przedmiotowa linia a więc i jej fragment przebiegający przez nieruchomości wnioskodawców, były wykorzystywane przez przedsiębiorstwo energetyczne - poprzednika uczestnika, co oznacza, że rozpoczął swój bieg termin zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu.

Sąd nie zgodził się z argumentem pełnomocnika wnioskodawców, że wymiana elementów owej linii (słupów) oznaczało zniweczenie biegu zasiedzenia, gdyż taki skutek można byłoby rozważać, gdyby doszło do istotnej zmiany przebiegu linii, zmiany miejsca posadowienia poszczególnych urządzeń, co jednak nie zostało wykazane.

Podobnie, według Sądy, nie można twierdzić, że bieg terminu zasiedzenia służebności przejazdu zostaje przerwany wówczas gdy korzystający ze służebności odnowi ją czy naprawi jej uszkodzenia.

Sąd zauważył, że pełnomocnik wnioskodawcy niejako zaprzeczył sam sobie twierdząc, że nie udowodniono, iż w skład majątku (...) weszła przedmiotowa służebność. Tak samo bowiem można twierdzić, że nie udowodniono iż uczestnik jest właścicielem linii.

W ocenie Sądu jednakże oczywistym jest, że w ramach każdego z przekształceń

na „nowy” podmiot przechodziły odpowiednie składniki majątku, w tym także stan faktyczny w postaci posiadania służebności czy ostatecznie sama służebność

Sąd przyjął zatem, że w toku 1977 roku rozpoczął swój bieg termin zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu. Przy czym uznano, że pierwotny posiadacz służebności był posiadaczem w złej wierze, skoro nie przedstawiono jakiegokolwiek dokumentu świadczącego o tym, że do modernizacji linii doszło za zgodą właścicieli nieruchomości.

Wskazano również, iż sam uczestnik wskazywał na 30-letni, a więc związany z posiadaniem w złej wierze, termin zasiedzenia.

Sąd zwrócił uwagę, iż w momencie rozpoczęcia biegu przedmiotowego terminu, Kodeks cywilny wskazywał na konieczność posiadania służebności przez 20 lat.

Termin ów upływałby zatem z końcem 1997 r. Jednakże od 1 października 1990 r. terminy te uległy wydłużeniu - odpowiednio 20 lat przy dobrej wierze i 30 lat przy złej wierze.

Ponadto art. 9 ustawy nowelizującej (ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny Dz.U.1990.55.321) stanowił, że do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się od tej chwili przepisy niniejszej ustawy, co dotyczy to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie.

W tych warunkach, zdaniem Sądu, terminem właściwym w tym przypadku był termin trzydziestoletni liczony od 1977 r., który upływał z końcem 2007 r., a kiedy to poprzednik prawny uczestnika nabył przedmiotową służebność, która następnie weszła w skład majątku (...) S.A. w Ł.

Bez znaczenia, w ocenie Sądu, uwaga pełnomocnika wnioskodawców, że uczestnik podnosząc zarzut zasiedzenia służebności nie określił jej treści - nie uczyniła tego zresztą i sama strona wnioskująca, gdyż wystraczające jest odwołanie się do pojęcia służebności przesyłu, której treścią odpowiada służebność rozpatrywana w niniejszej sprawie.

Z rozstrzygnięciem Sądu nie zgodzili się wnioskodawcy, wnosząc **apelację**, w której wskazali, że twierdzenie Sądu, że „podniesiony przez uczestnika zarzut zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadający treścią służebności przesyłu jest zasadny”, w ich ocenie

jest przedwczesny i nieprawidłowy.

Skarżący podali, że linia SN, która przechodzi przez działki apelującego, przechodzi również przez działkę nr (...) w Ł. Jest to działka Państwa M. i R. D.. Na działce nr (...) - państwa D. - Sąd Rejonowy w Łasku, postanowieniem z dnia 28 stycznia 2014 r. (sygn. akt I Ns 676/12) ustanowił służebność przesyłu na rzecz uczestniczki. Jest o tyle ważne, że w tym postępowaniu uczestnik również podniósł zarzut zasiedzenia i na stronie 4 postanowienia dowodził, że w dniu 4 października 2006 r nabył przez zasiedzenie służebność gruntową w złej wierze. W tym przypadku Sąd Rejonowy w Ł. nie dopatrywał się zasiedzenia i ustanowił służebność. Uczestnik nie wniósł apelacji od powyższego postanowienia.

Podli także, iż linia SN, która przechodzi przez działki apelującego, przechodzi również przez działkę nr (...) w Ł., która to działka była własnością byłego sąsiada

- R. B., a teraz spadkobierców po nim. Na tej działce nr (...)

Sąd Rejonowy w Łasku, postanowieniem o sygn. akt I Ns 517/14 ustanowił służebność przesyłu na rzecz uczestniczki, w którym to postępowaniu uczestnik również podniósł zarzut zasiedzenia i podnosił, że posiada tytuł prawny do nieruchomości nabyty w drodze zasiedzenia w złej wierze najpóźniej w dniu 31.12.2006 r. W tym przypadku również Sąd Rejonowy w Łasku nie dopatrywał się zasiedzenia i ustanowił służebność. Postanowienie w tej sprawie jest również prawomocne.

W tych warunkach apelujący wnieśli o przeprowadzeni na okoliczność prawdziwości twierdzeń apelujących postępowanie dowodowe z akt spraw. sygn. akt I Ns 676/12 i I Ns 517/14 znajdujących się w Sądzie Rejonowym w Łasku.

Według skarżących twierdzenia Sadu I instancji że „podniesiony przez uczestnika zarzut zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadający treścią służebności przesyłu jest zasadny” - nasuwa zastrzeżenia z punktu widzenia logicznego rozumowania i wnioskowania - biorąc pod uwagę w/wym. sprawy i dlatego nie sposób uznać, iż uczestnik wykazał że:

- zarzut zasiedzenia jest zasadny;
- przedsiębiorstwo państwowe w imieniu Skarbu Państwa, a następnie uczestnik posiadali służebność gruntową w treści swej odpowiadającej służebności przesyłu;
- doszło do przeniesienia posiadania służebności ze Skarbu Państwa (w imieniu którego władztwo wykonywało przedsiębiorstwo państwowe) na uczestnika wraz z przeniesieniem wszystkich nieruchomości i całej infrastruktury przedsiębiorstwa.

Zdaniem apelującego, Sąd I instancji orzekając powinien mieć na względzie, że w razie stwierdzenia zasiedzenia służebności przesyłu konieczne jest określenie jej rodzaju, zakresu, oraz sposobu wykonywania, a także oznaczenia szlaku (miejsca) usytuowania urządzeń z powołaniem się na mapę sporządzoną według zasad obowiązujących przy oznaczaniu nieruchomości w księgach wieczystych, opatrzoną klauzulą właściwego organu do spraw ewidencji gruntów i budynków stwierdzającą, iż jest przeznaczona do dokonywania wpisów w księdze wieczystej, gdyż mapa taka stanowi część orzeczenia sądowego (por. § 139 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 września 2001 r. w sprawie prowadzenia ksiąg wieczystych i zbiorów dokumentów).

Skarżący podali, że zarzut zasiedzenia powinien być rozstrzygnięty w sentencji postanowienia. Ocena podniesionego zarzutu zasiedzenia jedynie uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia nie korzysta z powagi rzeczy osadzonej, ani nie wiąże stron, innych sądów oraz innych organów państwowych i organów administracji państwowej.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wnieśli o wnikliwie zbadanie sprawy i uchylenie zaskarżonego postanowienia lub alternatywnie ustanowienie służebności przesyłu i zasądzenie na rzecz apelujących kwoty 12 760 zł, zgodnie z operatem szacunkowym.

W odpowiedzi na apelację uczestnik postępowania wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od wnioskodawców na rzecz uczestnika zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna, gdyż zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu.

Na mocy art. 387 § 2¹ k.p.c. Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie do wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia z przytoczeniem przepisów prawa, ponieważ Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji,

Należy tylko dodać, że Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a na jego podstawie poczynił adekwatne do treści materiału dowodowego ustalenia faktyczne. Ustalenia te Sąd Odwoławczy przyjmuje za własne, nie znajdując potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania.

Sąd Odwoławczy nie podzielił zapatrywania skarżących, że przedwczesny i nieprawidłowy był podniesiony na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego przez uczestnika postępowania zarzut zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadający treści służebności przesyłu.

Dla porządku wskazać trzeba, iż Sądowi Odwoławczemu wiadomym jest z urzędu, że sprawa o sygn. akt I Ns 517/14 została wpisana pod nowy numer – sygn. akt I Ns 1130/14, gdzie na skutek apelacji tut. Sąd Okręgowy w sprawie I Ca 172/17 zmienił orzeczenie Sądu Rejonowego i oddalił wniosek o ustanowienie służebności przesyłu. Natomiast sprawa o sygn. akt I Ns 676/12 została zawieszona z urzędu ze względu na śmierć wnioskodawcy i następnie wpisana pod nowy numer – sygn. akt I Ns 918/12, od którego to orzeczenia nie wywiedziono apelacji, co spowodowało, iż nie można było poddać kontroli instancyjnej tego orzeczenia, jak to miało miejsce w sprawie I Ns 517/14, prowadzonej pod nowym numerem I Ns 1130/14 Sądu Rejonowego.

W tych warunkach podnoszona przez apelujących okoliczność, że przedmiotowa linia średniego napięcia 15 kV, biegnąca przez ich działki nr (...), przechodzi również przez działki nr (...), gdzie w odniesieniu do tych działek – odpowiednio postanowieniami wydanymi w sprawach o sygn. akt I Ns 676/12 i I Ns 517/14 Sąd Rejonowy w Łasku ustanowił służebność przesyłu na rzecz uczestniczki postępowania, nie ma przesądzającego znaczenia dla rozpoznania przedmiotowej sprawy.

Skoro bowiem orzeczenie w sprawie I Ns 517/14 (nowy numer I Ns 1130/14), zostało zmienione, a w sprawie I Ns 676/12 (nowy numer I Ns 918/12) uprawomocniło się na skutek braku zaskarżenia i korzysta z powagi rzeczy osądzonej, to twierdzenia skarżących, że na dwóch sąsiednich działkach - na tej samej linii SN, Sąd nie podzielił zarzutu zasiedzenia służebności, są błędne i nie mogą odnieść skutku w kierunku postulowanym przez skarżących.

Odnosząc się natomiast do merytorycznej podstawy rozstrzygnięcia, która miała miejsce w niniejszej sprawie, wskazać trzeba, iż zasadnym było stanowisko Sądu Rejonowego, że zgodnym z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania jest przyjęcie, że protokół odbioru linii średniego napięcia relacji O. datowany na luty 1977 r. jest wystarczającym dowodem na okoliczność daty rozpoczęcia eksploatacji, gdyż wnioskodawcy nie przedstawili dowodu przeciwnego, z którego wynikałoby rozpoczęcie eksploatacji w innym, późniejszym czasie, a taką okolicznością nie może być sama wskazywana przez nich „wymiana słupów”, gdyż nie wykazali oni, że taka wymiana doprowadziła do zmiany przebiegu tej linii.

Mając zaś na względzie specyfikę lat, w których przeprowadzany był powszechny proces elektryfikacji wsi, należy w drodze domniemania faktycznego przyjąć prawdziwość tej daty - 1977 r., gdyż linie energetyczne budowane były w celu korzystania z przesyłanego nimi prądu, a nie po to by stały bezużytecznie.

Nie stanowi przeszkody do nabycia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu przez zasiedzenia okoliczność, że przed dniem 1 lutego 1989 roku, to jest przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 roku o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 3, poz. 11 z 1989 roku), państwowe osoby prawne nie mogły nabyć własności urzędów, wchodzących, ze skutkiem przewidzianym w art. 49 § 1 k.c., w skład przedsiębiorstwa przesyłowego - poprzednika prawnego uczestnika, gdyż nie władają nimi w imieniu własnym, lecz sprawowały zarząd mieniem państwowym w ramach zasady jednolitej własności państwowej. Osoba prawna, która przed 1 lutego 1989 roku nie mogła nabyć własności urzędów przesyłowych, może do okresu samoistnego posiadania po 1 lutego 1989 roku zaliczyć okres posiadania Skarbu Państwa, w którym sama występowała jako dzierżyciel w ramach sprawowanego zarządu mieniem państwowym (tak: Sąd Najwyższy w postanowieniu z 18 maja 2007 roku, I CSK 64/07, Lex Nr 286763).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy stwierdzić należy, iż skoro od 1977 roku do chwili obecnej poprzednicy prawni uczestnika postępowania korzystali

ze służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, a ich władztwo miało postać dzierżenia w rozumieniu art. 338 k.c. to wymieniony okres podlegał zaliczeniu do okresu koniecznego dla nabycia tejże służebności w drodze zasiedzenia.

Jednocześnie trzeba wskazać, iż przy wykładni art. 285 § 2 k.c. ukształtowała się ostatecznie jednolita linia orzecznictwa Sądu Najwyższego, przyjmująca dopuszczalność nabycia w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu, a nabycie to następuje nie na rzecz właściciela nieruchomości władnącej, ale na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego (w znaczeniu podmiotowym). Ten nurt orzecznictwa zapoczątkowany został postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2006 r.,

II CSK 112/06, M.Prawn. 2006, nr 19. Podzielił go Sąd Najwyższy również w uchwale z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, Biul. SN 2008, Nr 10, poz. 7, postanowieniu z dnia 5 czerwca 2009 r., I CSK 392/08, niepubl., postanowieniu z dnia 22 lipca 2010 r., I CSK 606/09, niepubl., postanowieniu z dnia 5 lipca 2012 r., IV CSK 606/11, niepubl., postanowieniu z dnia 16 stycznia 2013 r., II CSK 289/12, niepubl.

oraz w postanowieniu z dnia 6 lutego 2013 r., V CSK 129/12, w którym stwierdzono, że wykonywanie służebności odpowiadającej służebności przesyłu, służy zaspokajaniu zmiennych potrzeb gospodarczych, nieprzewidzianych w takiej skali w chwili uchwalania kodeksu cywilnego.

Wskazać też należy, że posiadanie jest stanem faktycznym, zgodnie z art. 339 k.c. i art. 340 k.c. objętym domniemaniem samoistności i ciągłości posiadania. Uczestnik postępowania nie musiał zatem w sprawie przedstawiać dokumentów wskazujących na przeniesienie posiadania ze Skarbu Państwa na swych poprzedników prawnych, ani tego, że nastąpiło to w sposób zgodny z przepisami, gdyż domniemań tych wnioskodawca nie obalił. O posiadaniu świadczy bowiem władanie urządzeniami przesyłowymi. Wątpliwości w tym zakresie nie miała natomiast strona wnioskująca, kierując wnioskiem przeciwko (...), jako posiadaczowi linii przesyłowej, wybudowanej w latach, w których obowiązywała zasada jednolitej własności państwowej, uchylona dopiero nowelizacją art. 128 k.c. z dnia 31 stycznia 1989 r, która weszła w życie 2 lutego 1989 roku.

Jako dodatkowy argument przemawiający przeciwko twierdzeniom wnioskodawców należy podnieść to, że przeniesienie własności nieruchomości pozostających w zarządzie przedsiębiorstw państwowych następowało ex lege, tj. na mocy przepisu art. 2 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. Nr 79, poz. 464 z późn. zm.), a zatem z dniem 5 grudnia 1990 r. Również ex lege następowało przeniesienie innych składników mienia pozostającego w zarządzie rzeczonych przedsiębiorstw, w szczególności linii energetycznych oraz związanych z nimi praw w postaci służebności odpowiadających treścią służebności przesyłu i jeśli powyższe nie miało miejsca w tej samej dacie, to odbyło się to najpóźniej na mocy przepisu art. 1 pkt 9 ustawy z dnia

20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 1991 r., nr 2, poz. 6), a zatem w dniu 7 stycznia 1991 r. (por. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 9 lutego 2012 r.. sygn. akt III CZP 93/11, opubl. L. oraz uchwałę Składu Siedmiu Sędziów Sadu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 r.. sygn. akt III CZP 38/91. opubl. L.).

Ponadto wskazać należy, iż do ogólnych, ustawowych przesłanek nabycia przez zasiedzenie, jak np. korzystanie z cudzej nieruchomości przez odpowiedni czas

(zależnie od dobrej lub złej wiary), w art. 292 ustawodawca zdecydował się uzależnić zasiedzenie od istnienia trwałego i widocznego urządzenia umożliwiającego wykonywanie służebności danego rodzaju. Samo pojęcie „urządzenie” oznacza wynik celowego działania ludzkiego uzewnętrzniony w trwałej postaci widocznych przedmiotów, czy urządzeń wymagających do swego powstania pracy ludzkiej. Urządzenie, o którym mowa w art. 292 k.c., ma odpowiadać treści służebności pod względem gospodarczym.

Chodzi tu o odpowiednie urządzenie materialne umożliwiające lub ułatwiające korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie służebności, sporządzone na obcej nieruchomości

lub co najmniej wkraczające w jej sferę.

Urządzenie to musi być w zasadzie wykonane przez posiadacza służebności, a nie przez właściciela nieruchomości, z której posiadacz korzysta, tylko bowiem wtedy stanowi ono widoczny znak ostrzegający właściciela nieruchomości o korzystaniu z niej

(tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 24 maja 1974 roku, III CRN 94/74, OSNCP 6/75, poz. 94).

Za przykład takich urządzeń uznaje się utwardzone szlaki drogowe, mosty, studnie, rurociągi, czy wreszcie linie elektroenergetyczne.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego nie budziło wątpliwości, iż urządzenia przesyłowe zdefiniowane w art. 49 § 1 k.c. mają charakter trwałe i widoczny a to z kolei pozwala przyjąć, że posiadanie służebności wykonywane przez poprzedników prawnych uczestnika postępowania, a polegające na wybudowaniu na nieruchomości wnioskodawców, oznaczonych numerami działek (...) urządzeń elektroenergetycznych oraz utrzymywaniu ich funkcjonowania przez okres ponad 40 – letni, liczony od lutego 1977 roku, doprowadziło do jej nabycia w drodze zasiedzenia w lutym 2007 roku.

W sytuacji, w której przedsiębiorcy energetycznemu przysługuje tytuł prawny do korzystania z nieruchomości wnioskodawców, na której znajdują się urządzenia elektroenergetyczne, to tytuł ten stanowi skuteczną przeszkodę w dochodzeniu przez wnioskodawców zgłoszonego przez nich roszczenia. Brak było zatem podstaw

do uwzględnienia żądania wniosku w oparciu o art. 305¹ k.c. i art. 305² § 2 k.c., jak to prawidłowo stwierdził Sąd pierwszej instancji wydając skarżone orzeczenie.

Wobec braku podstawy ustanowienia służebności przesyłu na działkach wnioskodawców, bezprzedmiotowym było ustalanie wysokości wynagrodzenia za ustanowienie służebności.

W konsekwencji Sąd Odwoławczy oddalił wnioski dowodowe wnioskodawców wskazane w apelacji, gdyż brak tych dowodów nie miał żadnego wpływu na wynik sprawy.

Z przytoczonych względów Sąd Odwoławczy oddalił apelację wnioskodawców jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., o czym orzeczono jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono jak w punkcie 3 sentencji, przy wykorzystaniu instytucji z art. 102 k.p.c.

Za nieobciążaniem wnioskodawców kosztami postępowania apelacyjnego przemawiało to, że w toku postępowania, pomimo trafnych argumentów Sądu pierwszej instancji przedstawionych w treści uzasadnienia, wnioskodawcy byli dalej przekonani o braku podstaw zasadności podniesionego przez uczestnika postępowania zarzutu zasiedzenia z przyczyn pozajurydycznych, skutkujących brakiem uwzględnienia ich żądania.